

[Poul Hansen (Kalundborg).]

hensigt om fuldstændig ophævelse af reglen og opstillede derefter de gyseligste skræmmebilleder af følgerne. Store annoncer i en række dagblade var forkyndte: „Skattefradragsretten er i fare... Slut op om bevarelsen af dette sidste bolværk mod total skatteplyndring... Stem på regeringspartierne — konservativt eller venstre“. Det var i starten, som om de to partier ikke selv brød sig om at lægge navn til en propaganda af denne art. Annoncerne var underskrevet „En kreds af skatteborgere“ — åbenbart skatteborgere, som både havde råd til at betale annoncerne, og som så deres fordel derved, samtidig med at de fandt det formålstjenligt at hylle sig i anonymitetens skjulende klædebon. Senere viste det sig dog ved udsendelsen af en særlig tryksag, at det konservative folkeparti ikke holdt sig blufærdigt tilbage.

Af en artikel af det ærede medlem hr. Poul Møller i „Nationaltidende“ for 1. oktober forstår jeg, at man opfattede det nærmest fornærmeligt, da den nuværende højtærede udenrigsminister, hr. H. C. Hansen, under valgkampen konkret forklarede, hvad udtrykket „en ændring af skattefradragsreglen“ indebar, nemlig en begrænsning af det skattebeløb, som kan fradrages selvangivelsen. Det var måske ikke underligt, at denne oplysning virkede ubehageligt, for dermed var det gjort uimodsigeligt klart, at den videre kampagne for skattefradragsreglens bevarelse alene tilsigtede en beskyttelse af de store indtægter, og det var ligeledes klart, at de påstande, man havde fremsat om socialdemokratiet, var urigtige.

For os er det afgørende i og for sig ikke selve skattefradragsreglen, men ønsket om at nå til en retfærdigere fordeling af skattebyrden og en mere hensigtsmæssig indretning af hele vor direkte beskatning. Men vil man nå disse mål, så må skattefradragsreglen uvægerligt indgå i debatten. Som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen allerede for år tilbage har påvist, virker skattefradragsreglen som en stærk beskyttelse af de meget store indtægter, der reelt ikke kan

beskattes med mere end 40—50 pct. Den bevirker desuden, at skatteprocenterne i det hele taget er højere, end de ville være uden denne regel, og det betyder, at vi her i landet beskatter indkomstforøgelser forholdsvis stærkt.

Den eneste antydning af et egentligt argument, som førtes i marken, var hensynet til opsparingen. Det er af de store indtægter, den største opsparing finder sted, sagde man, derfor må man ikke øge beskatningen her.

Jeg har tidligere nævnt, at den samlede skattepligtige indtægt for skattepligtige indkomster over 30 000 kr. for skatteåret 1952—53 udgjorde 648 mill. kr. Selvom en væsentlig part af dette beløb blev sparet op, ville det kun udgøre en brøkdel af den samlede opsparing, der for året 1952 kan anslås til 2 500 mill. kr. Deraf følger, at selv en væsentlig forøget beskatning af disse indtægter kun vil få en forholdsvis ringe indflydelse på den samlede opsparing. Man må desuden gå ud fra, at en øget beskatning ikke alene vil ramme opsparingen. Man har i hvert fald et indtryk af, at der i forbindelse med de store indkomster foregår et forbrug, som uden skade kan formindskes. Løvrigt har opsparingen mange kilder. Også de jævne og mellemstore indtægter bidrager hertil, og den omlægning af skattesystemet, vi er tilhængere af, vil både indeholde større muligheder for og større tilskyndelse til en opsparing her, ligesom vi også ønsker selskabsbeskatningen således indrettet, at den indeholder en tilskyndelse til konsolidering. Vi kan altså ikke anerkende, at man af hensyn til opsparingen skal opretholde en særlig beskyttelse af de store indkomster. Ophobningen af store formuer på private hænder er tværtimod meget betænkelig på grund af den fare for økonomisk magtmissbrug, der er knyttet hertil.

Vi har venstre og det konservative folkeparti mistænkt for, at de i kampagnen for skattefradragsreglen mente at have fundet den propaganda-atombombe, der kunne decimere socialdemokratiets vælgerhær. Vi holdt til dette generalangreb, ligesom vi